

КОНВЕНЦИЈА О СОЦИЈАЛНОМ ОСИГУРАЊУ ИЗМЕЂУ ЈУГОСЛАВИЈЕ И БЕЛГИЈЕ

Председник Федеративне Народне Републике Југославије и Његово Величанство Краљ Белгијанаца, у жељи да обезбеде коришћење законодавства о социјалном осигурању која су на снази у обема Државама уговорницама, лицима на која се ова законодавства примењују или су била примењивана, одлучили су да закључе Конвенцију и у ту сврху наименовали своје пуномоћнике и то:

Председник Федеративне Народне Републике Југославије:

Његову Екселенцију Господина Мому Марковића, председника Одбора за социјалну политику и народно здравље Савезног извршног већа, и Господина инг. Густава Влахова, Секретара за питања рада и радних односа Савезног извршног већа.

Његово Величанство Краљ Белгијанаца:

Његову Екселенцију Георгес Делцоигне-а, Министра Белгије у Београду, и Његову Екселенцију господина Леон-Ели Троцлет-а, Министра рада и социјалног осигурања.

Део I ОПШТА НАЧЕЛА

Члан 1.

Белгијски или југословенски радници и лица која су с њима изједначена према законодавствима о социјалном осигурању набројаним у чл. 2. ове Конвенције, потпадају под поменута законодавства која се примењују у Југославији или Белгији и уживају права као и чланови њихове породице под једнаким условима као и држављани сваке од тих земаља.

Члан 2.

1. Законодавства о социјалном осигурању на која се примењује ова конвенција јесу:

у Белгији:

- а) законодавство о осигурању у случају болести и изнемоглости радника, службеника рудара и морнара трговачке морнарице,
- б) законодавство о старосној и породичној пензији радника, службеника рудара и са њима изједначених лица и морнара трговачке морнарице, као и законодавство о старосној и породичној пензији лица у радном односу,
- ц) законодавство о додацима на децу лица у радном односу,
- д) законодавство о несрећи на послу, укључујући ту и законодавство које се односи на морнаре,
- е) законодавство о професионалним обољењима,

ф) законодавство о организацији помоћи незапошљенима и плаћању привремене накнаде из пула морнара трговачке морнарице;

у Југославији:

а) законодавство о социјалном осигурању,

б) законодавство о додацима на децу,

ц) законодавство о организовању и финансирању запошљавања и помоћи незапошљеним радницима.

Одредбе ове конвенције примениће се на морнаре трговачке морнарице после закључења споразума између две земље уговорнице.

2. Ова конвенција ће се примењивати и на законодавна и на нормативна акта која су изменила или допунила или која ће изменити или допунити законодавства набројана у ст. 1. овог члана.

Међутим, она ће се применити:

а) на законодавна или нормативна акта која би обухватила неку нову грану социјалног осигурања само ако о томе буде уследио споразум између Земаља уговорница;

б) на законодавна и друга нормативна акта којима ће се постојећа уређења социјалног осигурања проширити на нове категорије корисника - само ако у том погледу Влада заинтересоване земље не саопшти Влади друге земље своје противљење у року од три месеца од дана службеног објављивања односних аката.

Члан 3.

1. Радници и лица са њима изједначена, по законодавствима која се примењују у свакој од Земаља уговорница, запослени у једној од тих земаља, потпадају под законодавства, која су на снази у месту њиховог рада.

2. Начело постављено у ст. 1. овог члана, има следеће изузетке:

а) радници и лица са њима изједначена који су у другој земљи, ван оне у којој редовно пребивају, запослени од предузећа које има своје седиште у земљи њиховог редовног пребивалишта и коме они редовно припадају, остају подвргнути законодавствима која су на снази у земљи њиховог редовног рада, уколико се њихово запослење на подручју друге земље не продужи преко дванаест месеци; у случају кад ово запослење, продужујући се због непредвиђених околности преко првобитно предвиђеног трајања, прекорачи дванаест месеци примена законодавства које је на снази у земљи у којој је место њиховог редовног рада, моћи ће се изузетно задржати уз сагласност в рховних административних власти оне земље у којој се налази место пригодног рада; Захтев за продужење мора се поднети пре истека рока од 12 месеци.

б) радници и лица са њима изједначена јавних или приватних саобраћајних предузећа једне од Земаља уговорница, запослени у другој земљи било стално, било пролазно, било као амбулантно особље, потпадају искључиво под одредбе које су на снази у земљи у којој предузеће има своје седиште уколико немају пребивалиште у земљи где раде;

ц) радници и лица с њима изједначена званичних административних установа који су упућени из једне Земље уговорнице у другу, потпадају под одредбе које су на снази у земљи из које су упућени.

3. Надлежне врховне управне власти Држава уговорница моћи ће предвидети заједничким споразумом изузетке од правила изражених у ст. 1. овог члана. Оне ће се исто тако моћи споразумети да се изузеци предвиђени у ст. 2. неће применити у извесним посебним случајевима.

Члан 4.

Одредбе ст. 1. члана 3. примениће се на раднике и лица с њима изједначена, ма које било њихово држављанство, који су запослени у југословенским или белгијским дипломатским или конзуларним представништвима или у личној служби службеника тих представништава.

Међутим:

- 1) дипломатски и конзуларни службеници од каријере, подразумевајући ту и службенике који припадају кадру канцеларијског особља, изузети су од примене овог члана;
- 2) радници или лица са њима изједначена који су држављани земље коју заступа дипломатско или конзуларно представништво, потпадају под законодавство земље порекла. Они могу, ипак, под резервом претходног одобрења врховних управних власти двеју Земаља уговорница, потпадати под законодавство земље места рада.

Члан 4 бис

Ако законодавство једне стране уговорнице предвиди смањење, укидање или обуставу неког давања из социјалног осигурања због истовременог уживања овог давања и неког другог давања из социјалног осигурања или неке зараде давање стечено на основу законодавства друге земље уговорнице или зарада остварена на територији друге земље уговорнице истицаће се такође против корисника давања.

Међутим, ово правило не примењује се на давања која су стечена сходно одредбама члана 12. и треће главе другог дела ове конвенције

Део II

ПОСЕБНЕ ОДРЕДБЕ

Глава I

Осигурање у случају болести и материнства

Члан 5.

Радници и лица с њима изједначена који пређу из Белгије у Југославију или обратно, као и лица која изводе од њих своја права и живе с њима у заједничком домаћинству у земљи у којој је место њиховог новог рада, имају право на давања из осигурања у случају болести које постоји у тој земљи, уколико:

- 1) у тој земљи обављају рад у радном односу или са њим изједначен рад;
- 2) су били способни за рад приликом последњег уласка на територију те земље;
- 3) испуњавају услове који се траже за уживање тих давања према законодавству земље њиховог новог места рада, узимајући у обзир периоде осигурања навршене у земљи коју напуштају и периоде осигурања после ступања у чланство осигурања у земљи њиховог новог места рада.

Члан 6.

Радници и лица с њима изједначена која пређу из Белгије у Југославију или обратно, као и лица која изводе од њих своја права и живе са њима у заједничком домаћинству у земљи у којој је место њиховог новог рада, имају право на давања из осигурања у случају материнства која постоје у тој земљи, уколико:

- 1) у тој земљи обављају рад у радном односу или са њим изједначен рад;
- 2) испуњавају услове који се траже за уживање тих давања са становишта законодавства земље њиховог новог места рада, узимајући у обзир периоде осигурања навршене у земљи коју напуштају и периоде после ступања у чланство осигурања у земљи њиховог новог места рада.

Члан 7.

Правило из члана 5. под (3), члана 6. под (2) и члана 30. под (2) примењује се само ако запошљење у земљи новог места рада настане у року од месец дана рачунајући од дана када је запошљење престало у земљи ранијег места рада.

Члан 8.

Одредбе законодавства једне од Земаља уговорница на основу којих се признају давања кад је осигурани случај настао у одређеном року после престанка запослења уз плату или са овим изједначеног запослења, важе и онда када осигурани случај настане у другој Земљи уговорници.

Члан 8. бис

Чланови породице радника или лица с њим изједначеног који има право на давања на основу законодавства земље у којој је осигуран, уживају давања у натури из осигурања у случају болести – материнства кад пребивају на територији друге земље уговорнице а не земље у којој је радник осигуран, уколико немају право на давања у натури према законодавству земље у којој пребивају.

Стицање права на поменута давања одређује се према одредбама законодавства земље у којој је радник осигуран. Чланови породице као и обим трајања и начин пружања давања одређује се према одредбама законодавства земље пребивалишта.

Установа земље у којој је радник осигуран надокнађује установи земље пребивалишта три четвртине трошкова ових давања. Врховне управне власти земаља уговорница могу одлучити да се ово накнађивање врши у паушалном износу који оне одреде.

Члан 8. тер

Радници или лица с њима изједначена којима је признато право на давања на основу законодавства једне земље уговорнице као и чланови породице, задржавају то право кад у другој земљи пребивају под условом да надлежна установа земље у којој је радник осигуран одобри ову промену пребивалишта.

Одредбе члана 8. бис, ст. 2. и 3. примењују се аналогно.

Члан 9.

1. Кад уживалац пензије признате на основу законодавства обе земље уговорнице има право на давања у натури на основу законодавства земље уговорнице на чијој територији пребива узимајући у обзир укупно трајање периода осигурања навршених у обема земљама, ова давања пружа том уживаоцу и лицима која од њега изводе своја права носилац осигурања у земљи пребивалишта и на терет овог носиоца.

2. Кад уживалац пензије признате само на основу законодавства једне земље уговорнице, пребива на територији друге земље уговорнице, њему и лицима која од њега изводе своја права, давања у натури пружа носилац осигурања у земљи пребивалишта, као да је заинтересовано лице било уживалац пензије на основу законодавства ове последње земље.

Стицање права на ова давања одређује се према одредбама законодавства земље која дугује пензију. Обим, трајање и начин на који се пружају давања, одређују се према одредбама законодавства земље пребивалишта.

Ова давања накнађује надлежни носилац осигурања земље која признаје пензију, осим ако заинтересовано лице у земљи пребивалишта има право, по другом основу, на та давања.

3. Врховне управне власти земаља уговорница могу одлучити да се накнађивање из тачке 2. овог члана врши у паушалном износу који оне одреде.

Члан 10.

Осигураници, корисници старосне, инвалидске или удовичке пензије, признате било према овој Конвенцији, било само на основу националног законодавства једне или друге Земље уговорнице, као и радници и лица која су с њима изједначена и лица која из њих изводе своја права а која прате осигураника за време његовог боравка који у једној од Земаља уговорница не траје дуже од рока који ће се одредити административним споразумом, уживају давања у натури из осигурања у случају болести и осигурања у случају материнства према законодавству места пребивалишта, уколико могу да полажу право на та давања према законодавству земље чланства у социјалном осигурању.

Давања накнађују носиоци осигурања земље чланства у социјалном осигурању у границама скала прописаних у месту пребивалишта.

Глава II

ОСИГУРАЊЕ У СЛУЧАЈУ ИЗНЕМОГЛОСТИ

Члан 11.

1. Белгијским или југословенским радницима и лицима с њима изједначеним који су узастопно или наизменично у обема Земљама уговорницама билли зачлањени код једног или код више носиоца инвалидског осигурања, периоди осигурања навршени у том осигурању или са њима изједначени периоди према законодавству поменутог осигурања, сабирају се под условима предвиђеним у ст. 1 и 2 члана 17, и то како у циљу одређивања права на новчана давања или на давања у натури, тако и у циљу очувања или успостављања тих права.

2. Давања у новцу из осигурања у случају изнемоглости одређују се према одредбама законодавства које се примењивало на заинтересовано лице у тренутку кад је настала радна неспособност која је изазвала изнемоглост, а падају на терет надлежног носиоца осигурања у смислу ток законодавства.

Члан 12.

Одступајући од одредаба ст. 2. члана 11, права на давања из осигурања у случају изнемоглости радника који су били запослени у рудницима у Белгији и Југославији одређују се према правилима дефинисаним у ст. 4. члана 17. кад узимајући у обзир сабирање, ови радници испуњавају услове предвиђене за признање инвалидске пензије по посебном белгијском законодавству о пензијама рударских радника и лица која су с њима изједначена, уколико периоди осигурања достижу у свакој од двеју земаља минимум од годину дана предвиђен у поменутом ст. 4.

Члан 13.

Ако је осигураник на дан кад је настала болест или несрећа, која је проузроковала изнемоглост, био запослен у земљи ван оне земље којој припада носилац осигурања који је обавезан на давања, треба код одређивања висине накнаде уместо плате, пензије или инвалиднине, узети у обзир наднице признате у земљи носиоца осигурања, који је обавезан на давања радницима оне професионалне категорије којој је припадало заинтересовано лице у том времену.

Члан 14.

Ако после обуставе или укидања материјалног обезбеђења за време продуженог боловања, пензије или инвалиднине, осигураник поново успостави своје право, исплату давања преузеће онај носилац осигурања који је обавезан на првобитно одређено материјално обезбеђење, пензију или инвалиднину, уколико је стање изнемоглости проузроковано болешћу или несрећом које су условиле додељивање тог материјалног обезбеђења, пензије или инвалиднине.

Члан 15.

За стицање права на материјално обезбеђење за време продуженог боловања, на пензију или инвалиднину, трајање, за које је требало да заинтересовано лице прими давања у новцу, која су му по основу осигурања у случају болести исплаћивана пре одређивања материјалног обезбеђења, пензије или инвалиднине, у сваком случају је оно које је предвиђено законодавством земље у којој је он радио у времену када је настала несрећа или болест која је проузроковала изнемоглост.

Члан 16.

Материјално обезбеђење за време продуженог боловања, пензија или инвалиднина претвара се по потреби, у старосну пензију под условима који су предвиђени законодавством на основу којег је она била призната.

Глава III

ОСИГУРАЊЕ У СЛУЧАЈУ СТАРОСТИ И СМРТИ (ПЕНЗИЈЕ)

Члан 17.

1. За југословенске или белгијске раднике и лица с њима изједначена, који су узастопно или наизменично били у обема Земљама уговорницама зачлањени код једне или више носилаца осигурања у случају старости или у случају смрти (пензије), периоди осигурања навршени код односних носилаца осигурања као и периоди који се изједначују са периодима осигурања у смислу односних уређења социјалног осигурања, сабирају се, под условом да се не поклапају, како у циљу одређивања права на давања, тако и у погледу очувања и успостављања тих права.

Периоди који се имају узети у обзир као изједначени са периодима осигурања јесу у свакој земљи они периоди које као такве сматра законодавство те земље.

Сваки период признат као изједначен са периодом осигурања истовремено на основу југословенског и белгијског законодавства урачунава се, ради одређивања давања, од стране органа социјалног осигурања земље у којој је заинтересовано лице радило последњи пут пре периода о коме се ради.

2. Кад законодавство једне од Земаља уговорница подвргава признање извесних користи уз услов да су периоди навршени у извесној професији за коју важи посебно социјално осигурање, сабираће се, за стицање права на те користи, само они периоди који су навршени у једном или више одговарајућих посебних осигурања у другој земљи.

Ако у једној од земаља уговорница не постоји за такву професију посебно социјално осигурање, периоди осигурања навршени у односној професији у једном од осигурања наведених у горњем параграфу, ипак ће се сабирати.

Пошто у Југославији не постоји посебно пензионо осигурање рудара:

- а) моћи ће се сабирати са периодима навршеним у посебном белгијском пензионом осигурању рудара и лица која су с њима изједначена и периоди навршени у југословенским рудницима који би потпадали под посебно белгијско осигурање да су се налазили у Белгији;

б) узеће се у обзир као изједначени са периодима осигурања само они периоди које као такве сматра законодавство сваке земље и који су били навршени било непосредно пре било непосредно после једног периода навршеног у рудницима. Ове периоде урачунава, у циљу одређивања давања, носилац социјалног осигурања оне земље у којој је осигураник радио у рудницима непосредно, пре тих периода; ако осигураник није радио у рудницима пре поменутих периода, ове периоде урачунава носилац социјалног осигурања оне земље у чијим је рудницима он радио непосредно после тих периода.

Запослења у Белгији, за која југословенско законодавство предвиђа повољније услове за стицање права на пензију и за одређивање висине давања, биће узета у обзир код признања права на пензију сагласно одредбама југословенског законодавства.

Административним споразумом регулисаће се модалитети примене одредаба овог параграфа.

3. Кад законодавство једне од Земаља уговорница условљава признање извесних користи да су периоди навршени у извесној професији која потпада под посебно социјално осигурање и кад на основу поменутих периода није могло бити признато право на користи предвиђене поменутих посебним осигурањем, ови периоди ће се сматрати као ваљани у циљу одређивања користи које су предвиђене општим социјалним осигурањем.

4. Примања на која осигураник може полагати право код сваког од заинтересованих носилаца осигурања, одређује се, у начелу, смањењем износа оних давања на која би он имао право, кад би збир свих периода наведених у горњим ст. 1. и 2. био навршен код одговарајућег носиоца осигурања и то тако да се овај износ смањи у сразмери трајања периода навршених код тог носиоца осигурања.

Сваки носилац осигурања установљује према свом законодавству и узимајући у обзир збир периода осигурања, без обзира у којој су од земаља навршени, да ли заинтересовано лице испуњава услове за стицање права на давања предвиђена тим законодавством.

Он одређује, по правилу, износ давања на која би заинтересовано лице имало право кад би сви сабрани периоди осигурања били навршени искључиво под његовим законодавством и смањује тај износ у сразмери трајања периода навршених под тим законодавством.

Међутим, никаква давања неће сносити носилац осигурања кад периоди осигурања навршени под законодавством, које се на њега односи, не износе укупно најмање годину дана у којој треба да је испуњен годишњи минимум стварних радних дана или дана који су изједначени са стварним радом који је предвиђен тим законодавством; у том случају носилац осигурања друге земље у целости сноси терет давања на која осигураник има право према законодавству које се односи на тог носиоца, узимајући у обзир збир свих периода осигурања.

5. Ако према законодавству једне земље уговорнице право на пензију није условљено навршавањем стажа, већ се стиче из године у годину, заинтересовани носилац осигурања у тој земљи може то право на пензију да израчуна непосредно и искључиво према периодима осигурања навршеним у тој земљи и периодима који су изједначени са периодима осигурања у смислу законодавства те земље, под условом да износ тако израчунате пензије даје резултат еквивалентан износу пензије израчунате према правилима из тач. 1. до 4.

Члан 18.

Кад један осигураник, узимајући у обзир збир периода осигурања наведених у ст. 1. и 2. члана 17. не испуњава истовремено услове који се траже по законодавствима обеју земаља, његово право на пензију установиће се према сваком законодавству онда кад испуни односне услове.

У случају предвиђеном у првом ставу, ревизија већ одређене пензије врши се сходно одредбама члана 17. рачунајући од дана кад је право на пензију установљено према законодавству друге земље уговорнице.

Члан 19.

1. Одступањем од одредаба члана 17, признање рударима превремене пензије, предвиђене белгијским посебним законодавством, резервисано је за она заинтересована лица која испуњавају услове које тражи то законодавство, узимајући у обзир запослење само у белгијским угљенокопима.

2. Право на кумулирање преране или старосне пензије, које је предвиђено белгијским посебним законодавством, са рударском зарадом, признаје се под условима и у границама одређеним тим законодавством само заинтересованим лицима која наставе да раде у белгијским угљенокопима.

Члан 20.

Сваки осигураник, у часу стицања права на пензију, може да се одрекне коришћења одредаба чл. 17. ове Конвенције. Примања на која она може да полаже право по основу сваког од националних законодавстава одредиће тада засебно сваки од заинтересованих носилаца осигурања, независно од периода осигурања или изједначених периода навршених у другој Земљи.

Члан 20. бис

Одредбе чл. 17, 18. и 20. примењују се аналогно на породичне пензије

Глава IV

ЗАЈЕДНИЧКЕ ОДРЕДБЕ О ОСИГУРАЊУ У СЛУЧАЈУ ИЗНЕМОГЛОСТИ И СТАРОСТИ

Члан 21.

Ако законодавство једне од земаља уговорница условљава исплату инвалидских, старосних или породичних пензија пребивалиштем, овај услов неће се истицати против белгијских или југословенских држављана док пребивају у једној од две земље уговорнице

Члан 22.

Брисан ("Сл. лист СФРЈ-Међународни уговори", бр. 34/70)

Глава V

ДОДАЦИ НА ДЕЦУ

Члан 23.

1. Ако национално законодавство условљава стицање права на додатак на децу навршењем периода рада или с њима изједначених периода, узимаће се у обзир периоди навршени у једној и у другој земљи.

2. Југословенски радници запошљени у Белгији, чија деца пребивају у Југославији, имају право на додатак на децу, искључујући специјални или увећани додатак предвиђен белгијским законодавством.

Административни споразуми одредиће категорије деце корисника, услове за пружање и висину додатака на децу, као и периоде за које се ови додаци признају.

3. Белгијски радници запошљени у Југославији а чија се деца васпитавају у Белгији имају право на дечји додатак према југословенским законима

Глава VI

НЕСРЕЋЕ НА ПОСЛУ

Члан 24.

Одредбе садржане у законодавству једне од Земаља уговорница, било да то законодавство обезбеђује накнаду штете, било да поново одређује вредност признатих давања, било да признаје давања за изнемоглост, чак и делимичну, које ограничавају право странаца или истичу против ових губитак права услед места пребивања неће се применити на држављане друге земље уговорнице кад ови захтевају своје право на примање накнада, инвалиднина, пензија или отпремнина (капитала).

Међутим, давања чије је додељивање условљено потребом, признаваће се само на територији земље која је обавезна на та давања.

Члан 25.

Свака несрећа на послу која задеси југословенског радника у Белгији или белгијског радника у Југославији, а која је проузроковала или може да проузрокује било смрт, било трајну неспособност, потпуну или делимичну, мора бити пријављена од стране послодавца или надлежног органа месном надлежном конзуларном представништву земље чији је унесрећени држављанин.

Глава VII

ПРОФЕСИОНАЛНЕ БОЛЕСТИ

Члан 26.

Захтеве за накнаду штете, која је настала услед професионалних болести, кад заинтересовано лице пребива ван оне земље која се сматра да треба да сноси

терет давања, прима одговарајући носилац осигурања друге земље, они морају бити поднети у роковима, предвиђеним законодавством земље која се сматра да је обавезна на давања, и сачињени од стране носиоца осигурања, који је захтев примио, на начин прописан законодавством те земље.

Члан 27.

1. Да би се оценио степен сталне неспособности проузроковане несрећом на послу или професионалним обољењем прама белгијском или југословенском законодавству несреће на послу или професионална обољења који су раније настали под законодавством друге земље, узимају се у обзир као да су настали под законодавством прве земље.

2. Ако у случају погоршања професионалног обољења радник, који је уживао или који ужива накнаду због професионалног обољења прама законодавству једне од две земље уговорнице, подлеже праву на давање због професионалног обољења исте природе на основу законодавства друге земље, примењују се следећа правила:

а) ако радник није обављао на територији ове последње земље посао који би могао да проузрокује професионално обољење или да га погорша, установа осигурања прве земље дужна је на свој терет да сноси давања прама свом сопственом законодавству, водећи рачуна о погоршању,

б) ако је радник такав посао обављао на територији ове последње земље, установа осигурања прве земље дужна је да пружа давања прама сопственом законодавству, не водећи рачуна о погоршању; установа осигурања друге земље исплаћује раднику додатак чија се висина одређује прама законодавству друге земље и одговора повећању степена радне неспособности.

Глава VIII

ЗАЈЕДНИЧКЕ ОДРЕДБЕ ЗА НЕСРЕЋУ НА ПОСЛУ И ПРОФЕСИОНАЛНЕ БОЛЕСТИ

Члан 28.

Ако законодавство једне од Земаља уговорница условљава висину давања у новцу из осигурања у случају несреће на послу и професионалних болести трајањем осигурања, носилац осигурања обавезан на давања, приликом одређивања права на давању у новцу, водећи рачуна о периодима осигурања навршеним у обема Земљама уговорницама, сагласно одредбама члана 17. ове Конвенције.

Глава IX

ПОТПОРЕ У СЛУЧАЈУ НЕЗАПОСЛЕНОСТИ

Члан 29.

Радници и са њима изједначена лица који пређу из Белгије у Југославију или обратно, имају у случају незапослености без своје воље у земљи, њиховог новог места рада право на потпору по законодавству те земље, уколико:

- 1) су у тој земљи били у радном односу или на раду који је с њим изједначен;
- 2) испуњавају услове који се траже за уживање давања према законодавству земље њиховог новог места рада, узимајући у обзир периоде чланства у осигурању земље коју су напустили и период после њиховог ступања у чланство осигурања у земљи њиховог новог места рада.

Глава X

ПОСМРТНА НАКНАДА

Члан 30.

Радници и лица са њима изједначена, који пређу из Белгије у Југославију, или обратно, имају право на посмртну накнаду која је предвиђена законодавством земље њиховог новог места рада, уколико:

- 1) су у тој земљи били у радном односу или на раду који је са њим изједначен;
- 2) испуњавају услове који се траже за уживање давања према законодавству земље њиховог новог места рада узимајући у обзир период чланства у осигурању у земљи коју су напустили и период после ступања у чланство осигурања у земљи њиховог новог места рада.

Члан 31.

1. Установа земље осигурања дужна је да призна посмртну помоћ према законодавству које она примењује и у случају кад корисник пребива на територији друге земље уговорнице.

2. У случају смрти лица које ужива старосну или инвалидску пензију или накнаду на име инвалидности од надлежних установа осигурања обе земље уговорнице на основу сабирања периода осигурања посмртну помоћ дужна је да пружи надлежна установа осигурања оне земље у којој је радник био последњи пут осигуран ако су, узимајући у обзир укупне периоде, испуњени услови које прописује законодавство те земље.

У случају смрти лица које ужива старосну пензију од установе само једне од земаља уговорница или накнаду због повреде на раду или професионалне болести према белгијском или југословенском законодавству посмртну помоћ је дужна да пружи надлежна установа оне земље која даје пензију или накнаду ако су испуњени услови које прописује законодавство те земље

Део III
ОПШТЕ И РАЗНЕ ОДРЕДБЕ
Глава I
Међусобна административна помоћ

Члан 32.

1. Власти као и установе социјалног осигурања односно социјалног обезбеђења двеју Земаља уговорница помагаће се међусобно у истој мери као да се ради о примени њихових властитих осигурања.

Административни споразуми одредиће власти и установе сваке од Земаља уговорница које ће бити овлашћене да међусобно опште као и да централизују захтеве заинтересованих лица и исплату давања.

2. Ове власти и установе моћи ће у истом циљу субсидијарно прибећи интервенцији дипломатских и конзуларних органа друге земље.

3. Дипломатски и конзуларни органи једне од двеју земаља могу непосредно интервенисати код управних власти и код домаћих установа социјалног осигурања односно социјалног обезбеђења друге земље, у погледу прикупљања свих обавештења потребних за одбрану интереса њихових држављана.

4. Дипломатске и конзуларне власти једне од две земље уговорнице могу, на своје тражење, да се као пуномоћници држављанима земље коју представљају, обраћају судовима друге земље и да предузимају заштиту интереса тог држављанина пред тим судовима.

5. Ради примене овог члана, као и чл. 33, 34. и 35. израз "судови" означава административне судове надлежне за социјално осигурање.

Члан 33.

1. Коришћење ослобођења од свих врста дажбина и конзуларних такса предвиђених законодавством једне од земаља уговорница за поднеске који се упућују властима, установама или судовима те земље проширује се и на одговарајуће поднеске који се упућују ради примене ове конвенције властима, установама или судовима друге земље.

2. Сва акта, документа и било које друге претставке које се упућују ради извршења одредаба ове Конвенције ослобођени су званичне овере коју врше дипломатска и конзуларна представништва.

Члан 34.

Саопштења, која упућују, ради примене ове Конвенције, корисници те Конвенције установама социјалног осигурања, властима и судовима једне од земаља уговорница надлежним у предмету социјалног осигурања, биће састављене на једном од службених језика једне или друге земље.

Члан 35.

Захтеви и жалбе који морају бити поднети у одређеном року властима, установама или судовима једне од земаља уговорница надлежним за примање

тих захтева и жалби у предмету социјалног осигурања, сматраће се да су благовремено поднети ако су у истом року достављени одговарајућим властима, установама или судовима у другој земљи. У том случају та последња власт, установа или суд дужна је да без одлагања достави те захтеве и жалбе.

Члан 36.

1. Врховни управни органи држава уговорница утврдиће непосредно ближе мере за спровођење ове Конвенције, уколико те мере захтевају њихову међусобну сагласност.

Исти државни органи саопштаваће један другоме благовремено измене које наступе у законодавним и другим нормативним актима њихове земље у погледу уређења набројаних у члану 2 .

2. Надлежни државни орган односно службе сваке од Земаља уговорница саопштаваће једни другима и остале одредбе донете ради извршења ове Конвенције на подручју своје земље.

Члан 37.

Као врховни управни органи у свакој држави уговорници, у смислу ове конвенције, сматрају се:

- у Белгији министар социјалног старања,
- у Југославији Савезни савет за рад.

Глава II РАЗНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 38.

1. Установе које су обавезне на исплату социјалних давања у смислу ове Конвенције извршаваће ваљано своје обавезе исплатом у новцу своје земље.

У случају кад би у једној од Земаља уговорница биле донете одредбе о ограничењу девизног промета, биће одмах предузете мере уз сагласности обеју Влада, у циљу да се, сагласно одредбама ове Конвенције, обезбеди трансфер дужних износа с једне и с друге стране.

2. Установа која је обавезна на исплату инвалиднине или пензије чији је месечни износ мањи од одређене суме, на основу обичне размене писама између врховних управних органа двеју Земаља уговорница може поменуте инвалиднине и пензије исплаћивати тромесечно, полугодишње или годишње.

Она може, исто тако, откупити исплатом износа који представља њихову капиталну вредност, инвалиднине или пензије чији је месечни износ мањи од одређене суме, као што је предвиђено у претходном ставу.

Члан 39.

У случају кад заинтересована лица уживају давања по основу неспособности за рад која је већ била установљена у земљи која је обавезна на то давање, констатације које су извршене од стране установе социјалног осигурања земље

пребивалишта моћи ће се узети у обзир код поновног испитивања права на та давања.

Члан 40.

Формалности које би законски или други прописи једне од Земаља уговорница могли предвидети за исплату давања, одобрених од стране њених установа социјалног обезбеђења кад се исплата има вршити ван властите територије, примениће се такође за лица која су корисници тих давања по основу ове Конвенције, под истим условима као на сопствене држављане.

Члан 41.

1. Све тешкоће у вези са применом ове Конвенције решаваће споразумно врховни управни органи Држава уговорница.
2. У случају да се тим путем не може доћи до одлуке, спор треба да се реши на основу арбитражног поступка који ће бити организован споразумом између Влада. Арбитражни орган треба да реши спор према основним начелима у духу ове Конвенције.

Члан 42.

1. Ова Конвенција биће ратификована, а ратификациони инструменти биће размењени у Бриселу што је могуће пре.
 2. Она ће ступити на снагу првим даном оног месеца који ће следити размени ратификационих инструмената.
 3. Давања по којима је исплата била обустављена применом одредаба, које су биле на снази у једној од Земаља уговорница, због пребивања овлаштеника у иностранству, исплаћиваће се почев од првог дана оног месеца који следи ступању на снагу ове Конвенције. Давања, која нису могла бити призната заинтересованим лицима услед истог разлога, биће регулисана и исплаћивана рачунајући од истог дана.
- Овај став биће примењен само у случају ако захтеви буду поднети у року од две године рачунајући од дана ступања на снагу ове Конвенције.
4. Одредбе претходног параграфа примениће се, такође, на захтев заинтересованих лица, и онда када на основу осигураних случајева насталих пре ступања на снагу ове Конвенције није вршена исплата давања.
 5. Права југословенских или белгијских држављана којима су пре ступања на снагу ове Конвенције, регулисане пензије или ренте из осигурања у случају старости, могу бити ревидиране на захтев заинтересованих лица.
- Ревизија ће имати за последицу да се овлаштеницима признају, почев од првог дана оног месеца који следи ступању на снагу ове Конвенције, иста права као да је Конвенција била на снази у часу регулисања права, под условом да такав захтев буде поднесен у року од две године.

Члан 43.

1. Ова Конвенција је закључена на време од годину дана. Она ће се обнављати из године у годину, ако не дође до отказа, који мора бити саопштен три месеца пре истека рока.

2. У случају отказа, одредбе ове Конвенције и даље ће се примењивати на раније стечена права, без обзира на одредбе о ограничењима које би заинтересоване стране могле предвидети за случај боравка осигураника у иностранству.

3. У погледу права чије је стицање у току с обзиром на периоде осигурања навршене пре дана престанка важности ове Конвенције, одредбе ове Конвенције примењиваће се под условима који треба да буду предвиђени заједничким споразумом.

У потврду чега, односни помоћници потписали су ову Конвенцију и ставили на њу своје печате.

Сачињено у два примерка у Београду 1. новембра 1954. године.

За Федеративну Народну Републику Југославију,

Мома Марковић, с. р.

инг. Густав Влахов, с.р.

За Владу Белгије

Георгес Делцоигне, с.р.

Леон-Ели Троцлет, с.р.